

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 czerwca 2026 r.,

w sprawie **K. K.**

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 27 kwietnia 2026 r., sygn. akt IV KO 30/26

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 180/22,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt III K 49/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Jacek Błaszczyk

Andrzej Stępka

Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2026 r., IV KO 30/26, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 180/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt III K 49/20, wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.).

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany K. K. podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania:

1. „Art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez zlekceważenie skutków postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2026 r. (IV KZ 4/26). Choć uchylenie poprzedniej odmowy nastąpiło z przyczyn ustrojowych, to jego celem było przywrócenie skazanemu prawa do rzetelnego rozpoznania wniosku przez sąd należycie obsadzony. Ponowne wydanie identycznej w skutkach decyzji w trybie uproszczonym, przy całkowitym przemilczeniu nowych dowodów matactwa, czyni merytoryczną kontrolę nadzwyczajną jedynie iluzoryczną.

2. Art. 545 § 3 k.p.k. poprzez błędne uznanie wniosku o wznowienie za „oczywiście bezzasadny”, mimo przedstawienia nowego, istotnego materiału dowodowego z dokumentów urzędowych.

3. Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez całkowite pominięcie merytorycznej analizy kluczowych dowodów wskazujących na oszustwo procesowe prokuratury.

4. Art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownej i instrumentalnej oceny wniosku”.

Skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez skład trzech sędziów Izby Karnej Sądu Najwyższego oraz o wstrzymanie wykonania kary do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. K. K. nie przedstawił bowiem żadnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżoną decyzję Sądu Najwyższego *a quo*.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób niewątpliwy - pewny, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu wykazał, że brak jest podstaw wznowieniowych w rozumieniu powołanych przepisów prawa. Skarżący w

zażaleniu nie sformułował konkretnych zarzutów świadczących o nietrafności tego rozstrzygnięcia, powołując się w dalszym ciągu na okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem sprawy i występujące – w ocenie skazanego – nieprawidłowości w zakresie procedowania Sądu orzekającego w sprawie. Zapoznanie się z wywodami Sądu Najwyższego I instancji dowodzi przy tym, że przekonująco odniesiono się do tych kwestii.

Argumentacja skarżącego sprowadza się do zaprezentowania odmiennego niż Sąd Najwyższy stanowiska, co oczywiście w żadnym razie nie może się okazać procesowo skuteczne. Uwagi autora zażalenia stanowią w istocie kolejną próbę podważenia ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zapadłego orzeczenia skazującego. Skarżącemu przypomnieć więc trzeba, że prawomocny wyrok, który zapadł w jego sprawie, objęty jest domniemaniem prawidłowości. Natomiast wniosek o wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a nie instrument procesowy do kolejnego kwestionowania poczynionych w toku merytorycznego rozpoznania ustaleń faktycznych.

Z tych też względów wniesiony środek odwoławczy nie mógł spowodować wzruszenia zaskarżonej decyzji Sądu Najwyższego. W pełni prawidłowo, w oparciu o regulację art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej - kwalifikowanej bezzasadności. Skoro zatem kwestionowane rozstrzygnięcie jest zasadne, a wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie może, albowiem nie podnosi żadnych okoliczności, które w ogóle mogą być rozpatrywane jako przyczyny wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy *ad quem* utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Wobec nieuwzględnienia wniesionego środka odwoławczego za bezprzedmiotowy uznano wniosek skazanego o wstrzymanie wykonania kary orzeczonej prawomocnym wyrokiem „do czasu rozstrzygnięcia zażalenia”.

[J.J.]

[a.ł.]

Jacek Błaszczyk

Andrzej Stępka

Eugeniusz Wildowicz